

[Miljøministeren]

vejet, om man ikke kunne gøre det, den aften jeg gav miljøstyrelsen besked om at tage over og se på depotet ved høfde 42. Hvorfor skulle miljøstyrelsen over og se på det? Det skulle de, fordi der, således som socialdemokratiets ordfører nævnte det, var usikkerhed om, hvorvidt havet kunne tage depotet ved høfde 42. Jeg medgav miljøstyrelsen et brev – det vil jeg også sige til fru Margrete Auken, der har meget svært ved at forstå de helt elementære ting – og sagde: foretag alt, hvad der er nødvendigt, kig ikke på de muligheder, der er for at få bevilget pengene. Jeg kan bruge de penge, som finansudvalget har stillet til min rådighed til katastrofesituationer. Hvis der sker noget fredag nat f. eks., skal jeg ikke indkalde finansudvalget for at få de nødvendige penge. Økonomien er ikke det afgørende. Sikringen af de folk, der bor dér, af miljøet, af havet dér, er det første og det vigtigste. Foretag det, der er nødvendigt. Så må jeg overlade den konkrete bedømmelse til eksperterne. Det være sagt meget tydeligt til fru Margrete Auken, der spiller lidt rundt med eksperterne. Jeg får alle eksperternes vurdering af sikkerheden omkring depoterne, og jeg får samtidig en vurdering fra de lokale, folkevalgte myndigheder. Det er jo ikke myndigheder, der er kommet fra himmelen eller sådan et sted. Det er folkevalgte, der siger: efter alt, hvad vi kan vurdere i dag, skulle der være sikkerhed for, at depotet ikke skrider i vandet, mens I undersøger dets indhold, og hvor meget der er i det, hvis I gør sådan og sådan. Det var det, vi gav besked om.

Jeg må sige, det var en glæde for mig at se, med hvilken positiv holdning de lokale myndigheder, både de kommunale og amtskommunale, og også virksomheden – for Cheminova er for mig en virksomhed med et ejerforhold, en ledelse, en produktion, men ikke mindst over 500 ansatte – medvirkede til at få klaret nogle af de problemer, som man tilsyneladende var kommet ud i i en situation, hvor depotet kunne skride i vandet.

Jeg kan sige i fortsættelse af denne vurdering til hr. Flygaard: jeg havde nær sagt, at selvfølgelig må forureneren betale. Som allerede hr. Camre var inde på, bliver vi i højere og højere grad nødt til at sige, at de miljømæssige omkostninger ved en given produktion er man nødt til at belaste produktionen med prismæssigt, således at vi får en reel

omkostning for det enkelte produkt, også samfundsmæssigt.

Det er rigtigt, at der har været tidligere klager. Jeg kan bekræfte over for hr. Svend Heiselberg, at fiskere har henvendt sig i miljøstyrelsen bl.a. for at få aktindsigt, og det har de selvfølgelig fået lige med det samme. Vi har hver gang sagt, at man skal klage til de lokale, folkevalgte myndigheder; hvis man ikke kan komme igennem dér, eller hvis man er utilfreds med deres afgørelse, så kan man klage over denne administrative afgørelse til miljøstyrelsen, og er man utilfreds med miljøstyrelsens afgørelse i en sag, så kan man klage til miljøankenævnet.

Vi har forklaret det mange gange, men jeg kan godt forstå, hvis man som lokal fisker ikke altid er interesseret i at gå ind og kigge 10 tykke bind igennem om juridiske forhold, før man har en eller anden mening eller en eller anden holdning, for det er jo éns tilværelse, der i givet fald ødelægges ved en forurening. Så er det, man beklager sig – og med rette – over nogle forhold, men man gør det ikke altid på den rigtige måde.

Efter miljølovens ikrafttræden har vi haft flere og flere erfaringer med, at folk i højere og højere grad godt har forstået, hvorledes klagesystemet fungerer. Jeg ville være meget, meget ked af at sige, at vi skal ændre den lokale islæt i klageproceduren, selv om jeg måske nok vil sige: lad os passe på, at vi ikke tager så mange og så små ting frem, at vi ikke orker at klare de større.

Til fru Lilli Gyldenkilde vil jeg sige meget enkelt, at denne debat drejer sig om det, vi kalder det ydre miljø. Det er det, der er omfattet af miljøbeskyttelsesloven. Jeg er ikke vidende om, at det indre miljø, altså arbejdsmiljøet, er sådan, at der er grund til at klage over det, men jeg skal meget gerne lade dette synspunkt gå videre til min kollega arbejdsministeren. Det må være regeringens opgave at tage hånd om det, men jeg kan altså ikke gøre det eller love det her på anden vis.

Til hr. Helmar Sørensen vil jeg sige, at i forbindelse med depoterne og den tidligere placering af Cheminova har jeg fundet det helt rigtigt at sige: vi må også undersøge den nuværende virksomheds miljøforhold og depoter – jeg nævnte også depoterne, vil jeg sige til fru Margrete Auken – således at vi sikrer, at disse forhold er i orden. Hvis de ikke er det, må det være rimeligt, at vi kom-